

Artikel i Muskelkraft 1/2006

Fokus på udlandsophold

Returbillet til Singapore

Aina Kamilla Bosse Budde var så begejstret for sit studieophold i Singapore, at hun til efteråret rejser ud igen

Tekst og foto: Aina Kamilla Boss Budde

Det har været den største opnåelige drøm i mit liv: At komme tilbage til Singapore – ikke bare som turist i en uge eller to, men et længerevarende ophold, hvor jeg kunne komme væk fra den værste turistfølelse.

Da jeg var barn, boede jeg fire år i Singapore, og lige siden har jeg følt det som mit andet fædreland. Jeg kan tydeligt huske følelsen af ikke helt at vide, hvor jeg hørte til. Når jeg var i Singapore, ville jeg hellere være i Danmark og omvendt.

Det hele begynder...

Jeg er 23 år og læser HA-almen på 3. år på Handelshøjskolen i København (CBS). Min muskelsvinddiagnose er Rigid Spine Syndrome, type 1, som er en sjælden muskeldystrofi. Jeg bruger respirator om natten og en minicrosser udendørs, på skolen, i indkøbscentre og lignende, men jeg går indendørs og har ingen hjælpere. Jeg flyttede hjemmefra som 21-årig og bor nu på Frederiksberg, fem minutter fra min skole, hvilket jo er fantastisk, når man har morgentimer og ikke har bil.

Inden jeg startede på CBS, undersøgte jeg muligheden for udveksling til Singapore, men jeg mistede modet lidt, da jeg læste, at man skulle have mindst 8 i karaktergennemsnit det første år på skolen og et vist antal point i en TOEFL-test, som er en engelskprøve. Heldigvis lykkedes det for min veninde Camilla fra klassen og mig at nå målet. Vi ville gerne af sted sammen, og dette sikrede skolen, fordi jeg er handicappet.

Jeg aftalte med skolens internationale kontor, at jeg selv kontaktede de universiteter, som vi overvejede, for at høre om tilgængelighed. Jeg skrev til universiteter i Singapore og Hong Kong og fik imødekommende svar fra dem alle.

En bolig og et køretøj

Tre måneder efter vores ansøgning fik vi brev om, at vi var kommet ind på Singapore Management University, som var vores første prioritet.

Inden min afrejse var det vigtigt for mig at finde et sted at bo og et køretøj. Min bror og jeg ledte på nettet efter et handicapkøretøj, og nogle af vores gamle venner i Singapore ledte også, men det var umuligt at opstøve. De eneste, vi kunne finde, var af dårlig kvalitet og til overpris. Heldigvis fandt vi en brugt her i Danmark.

Min far arbejdede i Singapore i to måneder i sommer, hvor han kiggede efter bolig. Det var svært, men heldigvis var der én på min fars arbejde, som havde en lejlighed, vi fik lov til at leje. Det var en virkelig lækker lejlighed med to soveværelser, to badeværelser og den flotteste swimmingpool.

Jeg får normalt revalidering, men fik at vide, at man kun kan få revalidering, ”hvis man går den lige vej”. Men jeg ville i stedet kunne få SU i den periode, jeg var af sted.

Sagsbehandleren kunne ikke svare på, hvorfor reglen var sådan. Mit uddannelsesforløb ville jo ikke blive ændret, fordi jeg tog en del af studiet i Singapore, og beløbet ville forblive det samme for kommunen.

Groteske blikke

I starten af vores ophold i Singapore blev vi stoppet på vores metrostation af en ansat, og fik at vide, at batterier ikke var tilladt på metroen. Han spurgte, om jeg ikke havde en manuel kørestol, jeg kunne bruge i stedet. Jeg sagde, at det ikke var en mulighed, da jeg så ville være fuldstændig afhængig af Camilla, og at vi ikke altid skulle samme vej. Desuden ville Camilla så hænge på at hjælpe mig hele tiden, hvilket jo ikke var meningen, når vi var af sted som veninder.

Efter at have prøvet at overtale os et par gange, tog han billeder for at sende mail om godkendelse og lod os så gå videre. Vi hørte ikke mere til det, så jeg går ud fra, at tilladelsen kom.

I Singapore har de fleste handicappede manuelle kørestole og får hjælp af familie eller deres "maid". Dog er det ved at blive bedre. Ca. 1/3 af de kørestole, vi så, var elektriske. De er dog stadig svære at få fat i, og flere folk kom hen og spurgte mig, hvor jeg havde min fra.

Et bevis på, at folk ikke er vant til elektriske kørestole, er den groteske måde, de glør på én på. De sender i og for sig ikke onde blikke, men nysgerrige. I mine øjne er det ærgerligt, at det er så sjældent et syn, at folk ligefrem prikkes til dem omkring sig, for at de også skal se det der mærkelige køretøj.

Jeg oplevede også at blive stoppet på metroen og i et center for at få at vide, at *legetøj* ikke var tilladt. Det var egentlig ikke mig, de sagde det til, men i stedet til Camilla eller min far, hvilket virkede nedladende. Men det skyldtes nok mere uvidenhed.

Intet socialt liv

Singapore Management University (SMU) består af fem bygninger forbundet af en underjordisk tunnel, som er fyldt med butikker og en kæmpe "foodcourt". Det er en slags kantine med forskellig mad til billige penge. Skolen er virkelig flot og handicapvenlig.

Undervisningen på SMU ligner den i Danmark med meget gruppearbejde. Dog bliver man taget lidt mere i hånden. Der er mødepligt i timerne, og en del af karaktererne består af deltagelse i timerne.

I to af vores fag var vi i grupper med singaporeanere og fik oplevet deres måde at lave gruppearbejde på. Den virkede meget uorganiseret, og de regnede med, at man tjekkede sin mail flere gange dagligt. To gange oplevede vi, at en mail om gruppearbejde blev sendt ud aftenen før, mødet skulle være. Lidt mærkeligt, når man er vant til at planlægge frem i tiden, så man kan lave sociale aftaler. Men flere af de studerende har nærmest ikke noget socialt liv. Det hele er et ræs for at få en uddannelse og senere et job.

Gadesælgere med maske

Når man nu alligevel er i Asien, kan man ligeså godt benytte sig af muligheden for at rejse lidt rundt. I starten af opholdet var jeg med de andre udvekslingsstuderende på en malaysisk ø, Tioman. Øen er meget frodig og flot, men svær at komme rundt på som handicappet.

Senere tog Camilla, hendes kæreste og jeg til Bangkok, som jeg ikke ligefrem synes, er noget at råbe hurra for. Det er yderst besværligt at komme rundt pga. smalle fortove og trapper over det hele, og desuden er der så forurenet, at flere af gadesælgerne bar maske.

Efter vores sidste eksamen kom min bedste veninde, Frieda, på besøg, og vi tog til den indonesiske ø Bintan. Den er til forskel fra Tioman nem at komme rundt på, da der er veje over hele øen. Til gengæld er den i langt højere grad præget af turisme.

Da mine forældre ankom i december, tog vi nogle dage til Khao Lak i Thailand. Vi boede i det turistområde i Thailand, hvor tsunamien i 2004 ramte hårdest. Det var spændende på en tragisk måde. Den bygning, vi sov i, havde overlevet tsunamien, og på taget havde 25-30 mennesker reddet livet. Området er godt i gang med at blive bygget op, men er stadig meget præget af katastrofen.

Vi så desuden den fiskerby, som blev hårdest ramt, og der lå skibe langt inde på land. De får lov til at ligge som monumenter for tragedien.

Praktiktilbud

Min far var på arbejde i Singapore hele november, så Camilla og jeg mødtes jævnligt med ham til middag på diverse restauranter. Maden i Singapore er noget af det mest fantastiske. Man kan få alt! Thai, kinesisk, malaysisk, indisk, western osv. – alt, hvad hjertet begærer, og til billige penge set ud fra danske priser. Måske er det derfor, jeg tog fem kilo på! Det skal lige nævnes, at jeg aldrig tager på.

Engang da jeg var på besøg på det værft, hvor min far arbejder, spurgte en af lederne, om jeg ville være interesseret i et praktikophold? Et praktikophold – i Singapore?!

Vi har aftalt, at jeg kommer i praktik i september-november. Jeg har planer om at læse logistik på cand. merc. og har desuden valgt det som valgfag her til foråret. Derfor skal jeg være en måned i logistikafdelingerne på skibsværftet, en måned hos Tesma Singapore, et shippingfirma og en måned i et logistikfirma.

Opholdet i Singapore har været en kanonoplevelse mht. studiemiljøet og det sociale liv med de andre udvekslingsstuderende.

Til sommer afslutter jeg min bachelor, og til august går turen så igen til Singapore.